

روانها کی عااااا سهما نه

www.romankade.com

طراحی و صفحه آرایی : رمان های عاشقانه

آدرس سایت : www.Romankade.com

کانال تلگرام : @ROMANHAYEASHEGHANE

تمامی حقوق این کتاب نزد رمان های عاشقانه محفوظ است

به نام خالق تاریکی

ما غصه هایمان را شمردیم و به خواب رفتیم باید هم کابوس می دیدیم!

از اشپزخونه بیرون اومدم و مستقیم رفتم تو اتاقم

اتاق من یه دنیای دیگه بود برای من...

تازه شام خورده بودم و نمیتونستم بخوابم برای همین رفتم تو حیاط پیاده روی کنم فکر کردم به زندگی تکراریم و
آدم هایی که مسخره ام میکردن
ذهنم پر کشید سمت گذشته

سگ سیاه و بزرگی روی پشت بوم خونه ی همسایه ایستاده بود و نگاهم میکرد

دست بابامو کشیدم و گفتم_بابا اون چطور رفته بالا

بابا_کی؟؟؟

با دستم اشاره ایی به سگی که چشای مهربونی داشت اشاره کردم و گفتم_اون سگه بابا

مامانم اومد و گفت_چرا باباتو نصف شبی کشوندی حیاط بچه

_مامانی اون سگه رو ببین

و دوباره اشاره ایی بهش کردم

فقط به من نگاه میکرد ترسی نداشتم ازش

مامانم نگاهی کرد و گفت چیزی نیست بیا بریم

عجیب دلم میخواست برم و اون سگ مهربون رو بغل کنم اما پدرم منو رو دستاش بلند کرد و بی توجه به تقلاهای

من منو برد تو اتاق

این خاطره رو هیچوقت فراموش نمیکردم

البته یادم نمیره وقتی که شب بود و من تنها تو خونه کارتون نگاه میکردم که یهو حس کردم یکی نگاهم میکنه تا

سرمو بلند کردم دو چشم درشت خاکستری خوشگل دیدم که بهم خیره شده بودن

دنیای سیاه-فاطمه کرملاجعب

جیغی از ترس کشیدم و بلند شدم دیدمش که هم قد من بود و نقاب و ردای مشکی به تن کرده بود و رفت تو دیوار!!!
با جیغ از اتاق پریدم بیرون و تو راه پله پام پیچ خورد و ۶،۷ پله ی اخر رو افتادم با صدای جیغم خاله و مادرم و بقیه
که تو طبقه ی پایین بودن دویدن ستم

بدنم یه خراش هم برداشت و یا دردی حس نکردم هنوز هم برای من عجیبه

_ره_ بیا داخل تو میخوام در رو قفل کنم

با صدای رهی (برادرم) از گذشته بیرون کشیدم و رفتم داخل از کنارش که رد شدم شنیدم که گفت_ای دیوونه!

رفتم تو اتاقم و مستقیم خودمو پرت کردم رو تخت و بیهوش شدم

چند سالی میشد که از خونه ی قبلیمون بار کرده بودیم طبقه ی بالا خالی و خاله ام اینا طبقه ی پایین زندگی
میکردن

من شک نداشتم و ندارم که اجنه اونجا هستن

همیشه...بیخیال

صبح حدود ساعت ۹ بیدار شدم

چهار زانو رو به پنجره ی اتاقم که تقریبا بزرگ بود نشستم و به درخت ها نگاه میکردم که عبور سایه ای رو حس
کردم به خودم گفتم_این خونه که جن نداره حتما توهم زدم...

با گرسنگی از روی تختم بلند شدم تا صبحونه بخورم صورتمو شستم و وارد آشپزخونه شدم همه اونجا بودن یه
لحظه خواستم برگردم که بابام گفت_علیک سلام

رفتم داخل و گفتم_سلام

نشستم و بی حرف کمی صبحونه خوردم و چایی ام رو برداشتم و رفتم تو اتاقم

گوشیم رو برداشتم و شروع کردم نت گردی و طبق معمول تحقیق درباره ی ماورا

شاید بقیه فکر کنن توهم میزنم اما من مطمئنم توهم نیستن چیزهایی که میبینم

البته چیزهای خاصی هم که نه!

تو خوابم چیزهای عجیب میدیدم و بیشتر در *برون فکنی بودم اونم ناخواسته...

.

.

.

برون فکنی یا روح فکنی جداسازی روح از بدن به طور ارادی یا غیر ارادی هست.

.

.

.

یا مثلاً یهو یکی رو میدیدم که میره تو اتاق، اشپزخونه و... و وقتی دنبالش میرفتم....کسی نبود!

همه ی جن هایی که میدیدم هم یا ردای مشکی تنشون بود یا لباسای سرتا پا مشکی

حوصله ام سر رفته بود و کلی چیز هم تو دفتر تحقیقاتم نوشته بودم

ترجیح دادم سفرذهنی انجام بدم(فکر کنم از اسمش معلوم باشه چیه و نیازی به توضیح نباشه)

طبق معمول اول یکم ریلکسیشن کردم و بعد سفر ذهنیم رو شروع کردم

مستقیماً خودمو تو جنگل سیاهی پیدا کردم

همه ی درختای اونجا سیاه بودن

شروع کردم قدم زدن تو جنگل...

رسیدم به یه درخت خیلی بزرگ که طولش هم خیلی زیاد بود!

یه چیزی تو وجودم تکون خورد

جلو رفتم و خواستم درخت رو لمس کنم ، که دستم کشیده شد برگشتم و به فرد سیاه پوشی که رو به روم بود نگاه کردم

چند قدمی عقب رفت و تو سیاهی ناپدید شد

سریع کشیدم بیرون و چشامو باز کردم

از ذهنم پاک نمیشد!!!

تنها دوست های من دلسا، لیلی و نیلو بودن که یه تیم تحقیقاتی بودیم اونا تنها کسانی بودن که مسخره ام نمیکردن

زیاد هم صمیمی نبودیم ، نت رو روشن کردم و همه چیز رو گفتم و قرار شد نیلو و دلسا بیان خونمون

ساعت ۱۰:۳۴ بود کمی حرف زدیم و خداحافظی کردم و بلند شدم اتاقمو جمع و جور کنم!

همیشه ی خدا اتاق من به هم ریخته بود سریع کتابا و لباسا و وسایلم رو جمع کردم و یه رژ کمرنگ زدم تا از قیافه ام نترسن کمی رنگم پریده بود ، موهامو دم اسبی بستم و همون موقع اومدن تو اتاقم

چه بی صدا!

دلسا_ سلام رها، خوبی؟

_ممنون خوبم ، شماها خوبید؟

نیلو_ ما هم خوبیم

_چقدر بی سر و صدا، اصلن نفهمیدم اومدید

نیلو_ تا اومدیدم تو سالن رهی سلام کرد و رفت تو اتاقش ما هم چون دخترای گلی هستیم نخواستیم شلوغ بازی کنیم جلو اون داداش نردبونت

_چون داداش تو قد کوتاهاه فکر میکنی داداشم نردبونه

نیلو_ نه اتفاقا داداش من خیلی هم خوش قده

_آره دیگه کی میگه ماستم ترشه

نیلو_ چشم بصیرت میخواد دیدن

نیلو با صدای دلسا ساکت شد و حرفشو ناتموم گذاشت

دلسا بسه اه باز شما شروع کردید

با صدای دلسا نیلو بس کرد

گفتم_ حالا بشینید من میرم چایی بیارم

نیلو_ مگه خواستگاریه بی زحمت شربت بیار

دلسا یکی زد پس گردن نیلو و گفت_ خجالتی چیزی گفتن

نیلو با خنده گفت_ خفه شویی چیزی گفتن، گردنم شکست بیشعور

لبخندی زد و رفتم تو آشپزخونه که دیدم مامانم داره ظرف میشوره

همونطور که شربت درست میکردم گفتم_ چه عجب امروز رهی خونه اس

مامان_ وا رهی که تو دانشگاهه خونه نیست

نگاهش کردم و گفتم_ جدی

مامانم چپ چپ نگاهم کرد و گفت_ مگه الان من با تو شوخی دارم

شونه ایی بالا انداختم و سینی رو برداشتم و رفتم تو اتاقم دلسا سرش تو تابلتش بود و نیلو از برگه های

دفتر تحقیقاتم عکس میگرفت.

نیلو دفترم رو گذاشت کنار و گفت_ جدیداً یه جنی میاد تو خوابم باهام حرف میزنه

دلسا از تبلتش دل کند و گذاشتش رو پاهاش و گفت_خب چرا الان میگی

نیلو_اولش جدی نگرفته بودم ولی دیشب بهم گفت_یه چیزی میشه که تو مارو میکشونی خونتون

_اِ جدی؟ میدونست مگه!

دلسا_جنه دیگه_

نیلو_خب نظرتون چیه؟

دلسا_من که نظر خاصی ندارم

_من حس خوبی بهش ندارم به نظرم بهتره بیخیالش بشی

نیلو_برا من زیاد مهم نیست

دلسا_وای دخترا دیشب ساعت ۳ تو گپ احضار مهنناز(دوست مجازی ما) گفت میخواد روحشو به شیطان

بفروشه

_چ_____ی؟؟؟ راست میگی؟

دلسا_اره به خدا دروغم چیه بعدا خودت چتا رو بخون

نیلو_دقیقا چطوور این کار رو میکنه؟

_نمیدونم

دلسا_حالا این کار چه فایده ایی داره!

_اگه اشتباه نکنم در عوض شیطان بهشون قدرت میده

دلسا_اونوقت روحشون میشه برده ی حلقه به گوش شیطان

_اره، فکر کنم

دلسا_چه مسخره مثل اینه که یکی بهت بگه بیا تو زندان اونجا بهت پول میدم

_آره، دقیقا اون موقع پول به هیچ دردی نمیخوره

دلسا_چیه نیلو تو فکری؟

نیلو با صدای دلسا به خودش اومد و گفت_هیچی

_راستی دخترا داداشم خونه نیست

دلسا_نه بابا، من مطمئنم دیدمش

نیلو_آره

با خونسردی گفتم_خب حتما جن بوده دیگه!

دلسا_اوه جدی؟ مگه خونتون جن داره!

_اینطور که معلومه یس! امروزم یکیو دیدم

نیلو نیشخندی زد و گفت_خوبه_پس تابستون امسال هم تنها نیستی و خوش میگذره بهت

_نه بابا، شاید اینا هم مثل بقیه جنایی که دیدم باشن، میان فقط از کنارم رد میشن و شبا میان تو اتاقم میرن و ...

نیلو_بیخیال

_حالا امشب شما هم سفر ذهنی رو انجام بدید برید تو اون جنگله

دلسا_سعیمو میکنم

نیلو_من امشب میرم مهمونی ظهر انجامش میدم

_حالا طرف چرا نداشت به درخت دست بزنم اه

دلسا_شاید محافظ درخته باشه

_آخه یه درخت برا چی باید محافظ داشته باشه

دلسا_ حدس زدم خب

نیلو_ بریم دیگه دلسا

دلسا_ باشه

_کجا؟؟؟

نیلو_ میریم خونه دیگه ساعت ۱۱:۴۵

_واسه ناهار نمیمونید؟

دلسا_ نه مرسی

نیلو_ خداحافظ

تا دم در خونه همراهیشون کردم و بعد از ناهار خوردن برگشتم تو اتاقم کلی با گوشیم ور رفتم و عصر حدود

ساعت ۵ خوابیدم

.

.

.

بعد از کلی خواب های مزخرف حدود ساعت ۱۰ شب بیدار شدم

صورتمو شستم و رفتم واسه شام

سر شام هم صحبت درباره اقتصاد و گرونی بود منم سعی کردم شامم رو کامل بخورم اما تحمل شنیدن بحث

مزخرفشون رو نداشتم و با یه تشکر رفتم تو اتاقم

چراغ اتاقمو خاموش کردم و پرده های اتاقم رو کشیدم کنار و نور مهتاب رو مهمون اتاقم کردم رفتم سمت اینه و به

خودم نگاه کردم... جدی... سرد... بی احساس ، زیر لبم زمزمه کردم_رها واقعا این خودتی

از اینه تمام اتاقمو از نظر گذروندم چشمم خشک شدن به دختری که پشت سرم بود

بدنی خاکستری و چشای مشکی درشت و لب های مشکی بینی معمولی و موهای بلند و براق که صاف بودن و خیلی بلند یه حسی داشتم که ترس نبود شبیه وابستگی بود نه دقیقا وابستگی هم نبود مثل این بود که بهترینتو بعد از سال ها ببینی هم استرس و وابستگی و تعجب کمی داشت

چرا نمیترسیدم

چرا جیغ نمیزدم

بهم گفت_ تو رها نیستی

چرا اینقدر شبیهمه

یهو انگار از یه جای دیگه پرت میشم به واقعیت زندگیم محکم پرت میشم جلو و سرم میخوره به آینه هیچیم نشد و فقط سرم درد گرفت موهامو شونه کردم و رفتم تا بخوابم

اونقدر به قیافه ی اون روح فکر کردم که نفهمیدم کی خوابم برد

صبح با سردرد شدیدی بیدار شدم صورتمو شستم و برای کاهش حس سردردم تصمیم گرفتم قرص بخورم رفتم تو آشپزخونه فقط رهی نشسته بود

سلامی کردم و شروع کردم تو کابینت به دنبال قرص گشتن...

مامان وارد آشپزخونه شد و پرسید_ دنبال چی میگردی؟

_ دنبال گدوئینی چیزی میگردم

مامان_ نگرد نیست..

برگشتم سمت رهی که بگم برام بخره اما دیدم نیست

برگشتم سمت مامان و پرسیدم_ رهی کجا رفت!!!

مامان سری تکون داد و گفت_ رهی از دیشب رفته خونه دوستش از اونجا میرن دانشگاه

غرق شدم تو فکر پس رهی نبود جن بود دیگه بهش نمیومد فرشته باشه که دیگه ادم فضایی هم که نوچ حتما جنه ،
ولی چرا باید همچین کاری کنه...حتما بیکاره دیگه این جنا که کار و زندگی ندارن

با صدای مامان به خودم اومدم

مامان_حالا مگه امروز اینجا بود

سرمو بلند کردم و ناخودآگاه خیره شدم به چشماش

مامانم یه جورایی انگار شوکه شده بود

نگاهشو از نگاهم جدا کرد و همونطور که از آشپزخونه میرفت بیرون گفت_برو از داروخونه بگیر

سرمو تکون دادم و رفتم تو اتاقم یه جوری بودم یه حس ناشناخته تو وجودم بود، در رو بستم و کلافه به در اتاقم

تکیه دادم و خیره شدم به سقف

این حس چیه چرا من دارم اینجوری میشم

با حس سنگینی نگاهی چشامو باز کردم و با ترس و تعجب خیره شدم به دختری که دیشب دیده بودم با خشم

نگاهم میکرد باز هم همون حس نا آشنا

گریه ام گرفته بود و خیره شده بودم تو چشماش جیغی فرابنفش کشید که دست هام رو روی گوش هام فشار دادم

و نشستم و تکیه دادم به در پلک که زدم دیگه ندیدمش کمی بعد به خودم اومدم از گریه کردن خوشم نمیومد

سریع لباس هامو با شلوار و شال مشکی و مانتوی سبز لجنی عوض کردم و با برداشتن کیف و موبایل و پول هام از

اتاقم سریع رفتم بیرون رو به مامانم که داشت سریال نگاه میکرد و گفتم_من دارم میرم بیرون ممکنه تا ۱۲ برنگردم

مامان_مگه کجا میری؟؟؟

گفتم_ممکنه برم بازار

مامان بلند شد و کمی بعد اومد و پولی داد دستم و گفت_ فقط ۱۶ روز مونده به عید فطر تو هنوز لباس نگرفتی ، اگه از چیزی خوشت اومد بگیر ، راستی دیشب یادم نبود بگم بهت فردا صبح میریم ویلای آقاجون!

_چی؟؟ نه من نمیام

مامان_ این دفعه راه فراری نداری، نمیتونی بری پیش کسی بمونی چون همه میرن اونجا

پول ها رو گذاشتم تو کیفم و در حالی که کفش هامو میپوشیدم گفتم_ مشکل من با ۸۰٪ اون همه اس که شما میگی

مامانم در حالی که دوباره رو به روی تلویزیون مینشست بلند گفت_ اون ۸۰٪ که تو ازشون بدت میاد دوستت دارن

_ارههه خیلی

با حرص محکم در رو به هم کوبیدم و رفتم بیرون آسانسور هم که سالی یه بار سالم بود از حرصم با پا ضربه ی محکمی به در آسانسور زدم که اخم در اومد

با شنیدن صدای خنده ی چند نفر برگشتم و پشت سرمو نگاه کردم اما کسی نبود نفس عمیقی کشیدم و از پله ها سرازیر شدم از شانس خوبم خونمون واحد نهم بود تمام اجدادم یک به یک اومدن جلو چشمم تا رسیدم

اووف فکرشم وحشتناکه_ فردا_ خاله هام، عمه هام، دایمی مسعود، عمو رضا و بدتر از همه بهزاد

پیاده تا داروخانه رفتم ، سریع قرص گرفتم و رفتم آب معدنی خریدم تا یادم اومد فردا میریم شمال و اون نزدیک مغازه ایی نیست برگشتم و کلی شکلات و ادامس خریدم و زدم بیرون رفتم نشستم تو پارکی که اون طرفا بود، مامانم زیاد خوشش نمیومد تنها برم پارک ولی خب من بچه نبود دیگه داشتم ۱۸ ساله میشدم

یهو سردرد و سرگیجه ی شدیدی گرفتم طوری که درحالی که دوتا دستمو روی شقیقه هام فشار میدادم از فرط سرگیجه ام خم شدم جلو و نزدیک بود از صندلی بیفتم

یه پسری داشت گریه میکرد چشای عسلی رنگش قرمز شده بودن و پوست گندمیش هم بدتر

رو به روی یه پسر دیگه- تو کافی شاپ نشسته بودن

پسر دومی برعکس پسر اولی که موهای قهوه ایی روشنی داشت موهایش مشکی بودن و چشاش هم مشکی اونم ناراحت بود

پسر اولی پلکی زد که اشکی از چشمش چکید

رو به همون رفیقش گفت_ببین پارسا من مغرور رو ببین،ببین چی به روزم اومده من بد شکستم من بد باختم ،
همش تقصیر اونه، دیگه برام هیچی مهم نیست،هیچی!

پارسا_سهیل چه بلایی داری سر خودت میاری ، به خدا ارزششو نداره داداشم

سهیل با صدای دورگه از ناراحتی و عصبانیت گفت_تو درک نمیکنی چون تو جای من نیستی تو نمیفهمی
من چی میکشم...

با حال بسیار بدی چشامو باز کردم اشکم چکید انگار خاطره ایی که یهو تو ذهنم اومده بود رو واقعا تجربه
کردم،کنترل اشکام دست خودم نبود ،یه دستمال کاغذی از کیفم در آوردم و محکم کشیدم رو صورتم خیلی
عصبی و ناراحت

مطمعن بودم صورتم قرمز شده بود

پاهامو تو بغلم جمع کردم و و چونه ام رو گذاشتم رو زانوم و خیره شدم به درختی که رو به روم بود و رفتم تو فکر

.
. .
. . .

سهیل...چه اسم قشنگی،اه خدا این خاطره چی بود که اومد تو ذهنم من اینا رو نمیشناسم که!!!

خودم جواب خودمو دادم و گفتم_ولی خیلی آشنا بودن مخصوصا سهیل

هـــــوف اخرش خل میشم...یاد اون دختره که شبیه من بود افتادم...حس کردم از خوشم نمیاد..خیلی

یجوریه،تازه اصلن بهش نمیاد جن باشه یعنی روحه!!

وای خدا از روح متنفرم

دست از این افکار کشیدم و زنگ زدم به نیلو

نیلو_الو

_سلام نیلو خوبی؟

نیلو_تاحالا صدام کردی نیلوفر؟

_نه نیلو بهتره

نیلو_خوشت میاد من بهت رهو

_چه ربطی داره

خندید و گفت_چه میدونم

در حالی که اروم میخندیدم گفتم_رفتی جنگل سیاه؟

نیلو_وای خوب شد یادم انداختی،اره رفتم

_خب چی شد؟؟؟

نیلو_وقتی درخت رو پیدا کردم و خواستم بهش دست بزنم،شین دستمو کشید

_شین دیگه کیه؟

نیلو_همون جنه که میاد تو خوابم

_اه خب،اونجا چیکار میکرد

نیلو_چه میدونم من نزدیک بود سخته کنم فک کن یهو یکی دستتو بکشه،اونم جن

_اهان،خب دیگه چه خبر؟

نیلو_هیچی،خبر خاصی نیست،فردا عصر بیا خونمون

_فردا صبح میریم خونه اقا جون معلوم نیست کی برگردیم!

نیلو_به به خـــــــــــــــــوش بگذره،ما هیچ جا نمیریم

_خب دیگه خداحافظ

نیلو_من که میدونم نگران شارژ موبایلتی خسیس،خداحافظ

اه قطع کردم و زنگ زدم به دلسا

با صدای خواب آلودی جواب داد_هان

_هان چیه بی ادب بگو جانم

دلسا_شمـــــــــــــــــا؟

_رهام

دلسا_رها کدوم خریه؟؟؟

_زهرمار خر خودتی بیشعور دیگه منو یادت نیس، رها رفیقتم

دلسا_من الان هنگم،هیچی یادم نی

_تو که همیشه ی خدا هنگی

دلسا_دختره ی...استغفرالله نزار اول صبحی فش بدما ساعت ۸:۴۸ دقیقه زنگ زدی مگه تو خواب نداری

هـا؟ از کی تا حالا اینقدر مردم ازار شدی؟

_من الان تو پارکم نزدیک ساعت ۹،مردم ازار هم نیس....

پرید تو حرفمو گفت_هیچ ادم عاقلی رو ندیدم ساعت ۸ و خورده ایی بره پارک،دارم به عقلت شک میکنم

_شک نکن،حالا هم ببین

دلسا_حالا واسه چی مزاحم شدی؟

_خواستم بپرسم رفتی تو جنگل سیاه

کمی سکوت کرد و بعد گفت_نه باو هر چی خواستم نشد فقط یه نور سفید میدیدم و تا یه حدی فقط میتونستم

بهبش نزدیک شم

_اهان،دیگه چه خبر؟

دلسا_میخوام بخوابم خوابم میاد

_تو هم همش یا خوابی یا سرتت تو تبلتته یا در حال خوردنی،خدانگه دار

دلسا_بای

قطع کردم و از جام بلند شدم

تو کل راه به حرف های نیلو فکر میکردم

چطور ممکنه اخه

حسابی گیج شده بودم

دیگه واقعا گریه ام گرفته بود، هر چی بیشتر فکر میکردم کمتر به نتیجه میرسیدم و ذهنم خالی تر میشد همه ی این ها به کنار خیلی از خاطراتم رو نصف و نیمه به یاد میوردم

دیگه از رها خسته شده بودم... رها میمیره، اصلن من سهیلم، رها کیه؟...اره من سهیلم

به درک بزار رها بمیره... اصلا مگه کسی رها رو دوست داره!!!...رهای بدبخت! همیشه تنها بود ولی من دیگه رها نیستم، من سهیلم...

زیر لبم زمزمه کردم_ آره من سهیلم

همون لحظه مثل برق گرفته ها ایستادم ،

خدایا این حرفا چی بود؟؟؟

جواب سوالمو خودم دادم و گفتم_ به خدا نمیدونم چی میگفتم اصلا دست خودم نبود

حالم خیلی بد شد دستام میلرزیدن و از افکاری که یک لحظه ولم نمیکردن میترسم با خودم دعوا میکردم

سهیل کیه من رهام

تو ذهنم سر خودم فریاد کشیدم کدوم رها؟ از کی حرف میزنی...رها بره بمیره، من سهیلم

یه گوشه ی خیابون ایستاده بودم ، دستام رو روی گوش هام فشار دادم و دوباره تو ذهنم گفتم_رها رها رها من

رها رها من رهام

افکارم رو بیخیال شدم چون حالم خیلی بدتر بود بدنم میلرزید و توان ایستادن نداشتم رفتم و به دیوار تکیه دادم

اشکهام ناخواسته سرازیر شدن

درسته از دختر بودم زیاد راضی نبودم ولی حقیقت این بود من رها بودم

کمی که حالم بهتر شد با سردرد و سرگیجه ی شدید نایلون های توی دستم رو محکم گرفتم و راه افتادم سمت خونه ، چون هوا خیلی گرم بود معمولا مردم زیاد بیرون نمیومدن، هوا ۴۸ درجه بود، اهواز بود و گرماش دیگه!

وارد مجتمع که شدم عزا گرفتم که چطور تا طبقه ی نهم برم!

بعد از نیم ساعت با هن و هن و نفس های بریده رفتم تو خونه و همونجا خریدهام رو رها کردم و مستقیم رفتم تو اتاقم و حتی وقتی مادرم یهو جلوم سبز شد و باهام حرف زد نفهمیدم چی گفت و با چشمای تار دیدم که در حال حرف زدنه بی رمق از کنارش رد شدم و خودمو پرت کردم رو تخت و نفهمیدم بیهوش شدم یا خوابم برد وقتی وارد خونه شده بودم حدود ساعت ۱۲ ظهر بود

پلک های به هم چسبیده ام رو به زور از هم باز کردم و فقط تاریکی بود که میدیدم به ساعت کیفم کنارم افتاده بود بدون اینکه بلند شم کیفمو اروم کشیدم سمتم و گوشیمو در آورد و با دستهای بی جون مقابل صورتم گرفتم اما هر چی خواستم روشنش کنم روشن نمیشد

همونطور که نگاهم به گوشیم بود دیدم یه چیزی رو سقف تکون خورد خوب زوم کردم

حدود ۱۰۰ سانتی متر بود و شبیه خزنده ها بود و دم داشت و از سایه اش معلوم بود که موجود جالبی نیست گوشیمو پرت کردم کنارم و زل زدم بهش

بهش میومد که بی ازار باشه منم کن تو زندگیم از این چیزا ندیده بودم با ترس کم و تعجب خیره شده بودم بهش که سایه اش تکونی خورد و شروع کرد به حرکت کردن و از نقطه ایی که دقیقا بالا سرم بود به سرعت رسید به پنجره و غیب شد

زیرلبم گفتم_کی اینا رو باور میکنه! زندگیم چقدر عجیبه...

و نمیدونستم اتفاق اون شب در برابر اتفاق هایی که تو راه بودن تقریبا هیچ بود.

پنجره اتاقم رو به زور باز کردم ، خیلی بی حال بودم و توانی نداشتم!!!

فضای اتاقم به خاطر نور ماه نیمه تاریک شده بود

ناخواسته زیر لبم زمزمه کردم_تاریکی چقدر عالیه

سر درد شدیدی گرفتم به طوری که با تمام توانم دست هام رو روی شقیقه هام فشار میدادم و هر لحظه احتمال میدادم سرم بترکه

دوباره ناخواسته توی ذهنم گفتم_شب که میشه،اونا بیدار میشن

این یه جور اعتراف بود، اعترافی که نمیدونستم چرا گفتم اصلن هر چی که بود.....ترسناک بود

بلند شدم و موبایلم رو روشن کردم و گذاشتم تو شارژ

با دیدن ساعت "۳:۲۴" حسابی شوکه شدم

من تا ۱۲:۳۰ظهر دیگه به خواب رفته بودم با این حساب حدود ۱۶ ساعت خوابیده بودم

دوباره برگشتم و روی تختم خوابیدم

سردرد و سرگیجه داشتم و بدون اینکه بترسم یا سردم باشه بدنم میلرزید خیره شده بودم به یه سمت و ذهنم خالی بود! یهو دیوونه شدم و از جام پریدم و وسط تخت نشستم و خودمو بغل کردم و زدم زیر خنده

خنده ام دست خودم نبود!

ناخواسته میخندیدم و از ترسم گریه میکردم دستامو محکم رو دهنم فشار میدادم تا صدای خنده ام رو کسی نشنوه!

کمی بعد خنده ام قطع شد ولی همچنان گریه میکردم اشکامو پاک کردم و به خودم که اومدم دیدم صبح شده و ساعت ۶:۵ دقیقه ی صبحه

سریع بلند شدم و ساک تقریبا رو در آوردم ، خرید های دیروزم کنار کمدم بودن "مطمعن بودم مامان آورده " یه دست لباس انداختم رو تخت و چند دست لباس بیرونی و خونگی و یه سری وسایل برداشتم و مرتب چیدم در واقع میخواستم ذهنم رو منحرف کنم اصلا دلم نمیخواست فکر کنم چون کارم به تیمارستان میکشید، بعدش هم وسایل ضروریم رو توی کوله ام ریختم و سریع آماده شدم و تا خواستم در رو باز کنم مامانم سریع اومد تو اتاق و با تعجب نگاهم کرد و بعد لبخندی زد و گفت_چه عجب

سوار ماشین شدیم و هنگامی که حرکت کردیم اون رهای دمو دیدم که از پشت پنجره ی اتاقم خیره نگاهم میکرد
هنذفری گذاشتم تو گوشم و سعی کردم لرزش بدنمو کنترل کنم

چشمم خورد به آهنگ به درک از یاسر بی نام

همون رو پلی کردم و چشمامو بستم

صدای نفس هامو میشنوم که دارن خلوتمو میشکنن

چند روزه تو ذهنم هیچی نیست

غرق تو این آرامش هیستریک

چند روزه تنهام تو خونمون

با دیواراش یه سقفه روبه اون

ولی هر چی زدم با قلم به سرم

میرسیدم به یه فکر

به درک مثلا به درک مثلا

بدنم سفت و سنگین شده بود و میلرزید و دندونامو روی هم فشار میدادم به طوری سرم درد گرفته بود

توان فکر کردن نداشتم و چشمامو از سردرد و سرگیجه محکم روی هم فشار میدادم

سهیل رو میدیدم همون پسری که دفعه ی قبل تو کافی شاپ بود

داد میزد_ به درک_ به درک_ که زندگییم اینه

.

.

به درک که واسه ی ما وقتش نرسید

به درک که رویایی به حقش نرسید

به درک که سالها با عشق خوندم واستو

از اون همه عشق هیچی نمونده واسم

اصلا مهم نیست که منو پشت سر میذارى

حتى مهم نیست که دیگه دوسم نداری

حالا کار به این جا رسیده دیگه

مهم نی حرفامو باور نداری

.

.

حالم خیلی بد بود بدتر از اون سهیلی که داشت با اشک و حالی داغون فریاد میکشید کاملا درکش میکرد

انگار اون لحظه ها رو خودم تجربه کردم!

با اشک رو به پارسا گفت_ به درک پارسا کن از اولشم شانس نداشتم

پارسا با ناراحتی سعی میکرد رفیقش رو آرام کنه

اما سهیل سرشو تو دستاش فشار میداد و انگار که یه سری افکار ناخوشایندی توی سر داره و میخواست اون افکار رو حذف کنه

هر چند ثانیه فریادش به آسمون میرسید و پارسا نمیدونست چیکار کنه و بدتر از اون دوتا من بودم که نه کنترلی روی ذهنم داشتم و نه کنترلی روی بدنم

سهیل دوباره فریاد کشید_کی زندگیمو باور میکنه

و این حرفی بود که من همیشه میگفتم!

واقعا کی میتونه زندگیمو باور کنه!

.

.

به درک که فردا ماله ما همیشه

به درک که درای بسته وا همیشه

من هیشکی رو ندارم

من هیشکی هم نمیخوام

من هیچی نداشتمو

دیگه هیچی هم نمیخوام

نه دیگه از کسی انتظاری دارم

ه دیگه میخوام باشه هم صدایی با من

نه دیگه مونده واسم به آینده میلی

نه دیگه فک میکنم به آرزو هام خیلی

من همونیم که از مجنون توبه کردم

حالا آزاده که واسه خودش صفا کنه لیلی

.

.

چشامو باز کردم و به جلو خم شدم به خاطر اشکام تار میدیدم به خاطر همین تند تند پلک میزدم!

تو ذهنم گفتم_خدایا این دیگه چی بود، حتی میتروسم چشمامو ببندم و دوباره اینطور شم

صدای توی ذهنم گفت_رهای بیچاره!

و من دلم واقعا به حال خودم سوخت...

زمزمه کردم_چی شد که اینطور شد

سرمو روی پاهام گذاشتم و از خستگی خوابم برد!

دستی روی شونه ام نشست با اینکه خوابم همیشه سنگین بود ولی حسش کردم و با ترس پریدم

رهی ازم فاصله گرفت و گفت

رهی_ای خل و چل ملعون منو ترسوندی چرا همچین میکنی

چشم غره ایی بهش رفتم و در حالی که کوله ام رو روی دوشم مینداختم گفتم_من خستم ساکم رو بیار

رهی_نه بابا چه خوش اشتها دیگه چی؟

_خود دانی وگر نه دیگه تو کارای تحقیق دانشگاہت کمکت نمیکنم!

و رفتم داخل تصمیم گرفتم دیگه ساکت نشینم تا این و اون باهام بد رفتار کنن یا بد حرف بزنی میخواستم بشم همون دختر زبون درازی که قبلا بودم، به خاطر اینکه من چیزایی میدیدم که بقیه نمیدیدن نباید از ادما فاصله میگرفتم! مطمئنم که من اولین نفر نیستم...

وقتی رفتم داخل دیدم به به همه فامیل تشریف دارن بعد از سلام و احوال پرسی که نصفش توام با اکراه بود رفتم تو اتاقی که متعلق به ما دخترا بود

(دخترا تو یه اتاق بودن و پسرا تو یه اتاق و...)

رفتم تو اتاق و کوله ام رو گذاشتم تو یکی از کمد ها

همون موقع یکی در زد و گفت_خانوم ساکتون رو اوردم

گفتم_بیارش داخل

رهی اومد و ساک رو تقریبا پرت کرد جلو پام

خواست بره که از کوله ام یه شکلات در اوردم و پرت کردم سمتش و گفتم_آهای اینم انعامت

و به قیافه اش خندیدم

رهی که در رو بست لبخند رو لبم اروم اروم محو شد

سرش پایین بود و نمیدیدمش و فقط ردای مشکیش رو میدیدم رداش اونقدر بلند بود که پاهاش رو هم نمیدیدم کلاه رداش رو هم تا جایی که امکان داشت جلو کشیده برد اون انگار روی هوا شناور بود

اروم اروم بهم نزدیک میشد و من به زور پاهای خشک شده ام رو روی زمین میکشیدم و عقب عقب میرفتم

زل زده بودم بهش چسبیدم به دیوار

توان حرف زدن نداشتم و فقط نگاهش میکردم

کم کم داشت سرش رو بالا میورد که در با شدت باز شد و ترانه(دختر عموم) پرید تو اتاق ترانه اونو نمیدید اونم دیگه سرشو بلند نکرد و غیب شد

برگشتم و با استرس به ترانه نگاه کردم که دیدم سرش تو گوشیه

سریع لباسای بیرونیم رو عوض کردم و گوشی و هندفریم رو برداشتم و از اتاق رفتم بیرون به جمع نگاهی کردم و رد شدم که خاله شهین گفت_یکم تحویل بگیر خاله جووون اگه دنیا چیزیش همیشه یکم بشین پیش ما

نگاهی بهش کردم و چیزی نگفتم تا ضایع شه و از خونه زدم بیرون و رفتم تو باغ

آخر باغ نشستم روی زمین رو به درخت تکیه دادم و چشمامو بستم و سرمو تکیه دادم به دیوار

دوباره ذهنم پرنده ایی شد و به سمت گذشته پرواز کرد

نشسته بودم توی حال خونه ی عموم تنها بودم و داشتم با یکی از دوستانم چت میکردم ماجرا برمیکرده به حدود ۵ سال پیش!

اون اولین اتفاق خیلی عجیب و فراموش نشدنی زندگیم بود

نشسته بودم که یهو سرگیجه ی خیلی بدی گرفتم طوری که نمیتونستم تعادلمو حفظ کنم و به جلو خم شدم

خیلی خوب یادمه که یه تیشرت تابستونی نازک صورتی تنم بود

خلاصه...

از فرط سرگیجه چشمامو بستم و فشار دادم وقتی چشمامو باز کردم دیدم تو حال خونه عموم نیستم!

بلکه- یه جای پر برف و بارون بودم اونقدر برف و بارون میبارید که نمیشد جایی رو ببینی

با اون تیشرت حسابی سردم شده بود اصلن نمیدونستم چیکار کنم، فقط میخواستم برگردم همونجایی که بودم با گریه از خدا خواستم هر جور شده منو برگردونه چشمام ناخواسته بسته شدن و وقتی چشمامو باز کردم دیدم

سر جامم !!!

همون موقع دختر عموم که پیش مهمونا تو پذیرایی بود اومد تا میوه بیره و من همه چیو بهش گفتم اما دختر عموم زیبا گفت_یا توهم زدی یا دیوونه شدی یا میخوای سرکارم بزاری و مطعمنم یکی از این گزینه هاس البته من بیشتر فکر میکنم توهم زدی

اون شب خیلی بهم برخورد و خودمو لعنت کردم ، اون اتفاق برای خودم هم غیرقابل هضم بود برای همین منم گذاشتم به حساب توهم

اما شب بعد هم همون حالت سرگیجه و اون اتفاق برام پیش اومدن و اون دفعه رو یه بلندی ایستاده بودم فکر کنم قله ی یه کوه بود

خیلی بیشتر از دفعه ی قبل ترسیدم چون توهم نبود و بدتر از اون من از ارتفاع وحشت داشتم و تا خواستم برگردم پشت سرمو ببینم سریع یکی هولم داد و من از اونجا افتادم حین سقوطم بیشتر ناراحت بودم چقدر زود داشتم میمردم ارزو هام و دوستانم رو باید ترک میکردم وقتی به سطح زمین نزدیک شده بودم با دیدن سنگ ها فکر کردم که حتما همه ی بدنم متلاشی میشه و کمتر از یک متر با سطح زمین فاصله داشتم که با گریه داد زدم_خدایا نزار بمیرم تو رو خدایا!!!!

از ترس چشمامو بستم و آرام افتادم رو زمین کمی بعد در کمال تعجب چشمامو بار کردم و دیدم کف اتاق افتادم هنوز داشتم گریه میکردم رفتم صورتمو شستم و از خدا درخواست کردم دیگه نزاره همچین بلایی سرم بیاد!!!

چشامو باز کردم و بلند شدم و رفتم داخل و یه گوشه دور از بقیه نشستم و شروع کردم به چت کردن با دوستانم،،،

تا شب هم اتفاق خاصی نیفتاد...

شب حدود ساعت ۲ بود که دیگه حرفای بقیه ته کشید و قرار بر این شد بریم بخوابیم.

اما هر چی میخواستم بخوابم نشد...

حدود ساعت ۶ صبح خوابم برد

با صدای ساینای دختر عمه ام بیدار شدم

ساینا_بیدار شووو بیدار شووو میخوایم بریم دریا

_ساینا بزار بخوابم خوابم میاد

ساینا_نه نه مامانت گفت حتما بیدارت کنم

_باشه الان بیدار میشم برو

ساینا در رو محکم بست و رفت

دوست داشتم برم خفه اش کنم معمولا وقتی از خواب بیدار میشم عصبیم

اما بعد به خودم گفتم بابا این ۶ سالشه بچه زدن نداره که

بلند شدم اما هنوزم خوابم میومد رفتم دست و صورتمو شستم و سر و وضعمو درست کردم و رفتم پایین

همه نشستند بودن و بگو بخند میکردم

سلام کردم و کنار دایی سعید نشستم و گفتم_دایی چه خبره همه ساعت ۷ بیدار شدید

دایی نگاهی به چشمم کرد و گفت_از چشات معلومه دیر خوابیدی میخوایم بریم...

بهزاد پسردایی سبحان پرید تو حرف عموش و گفت_میخوایم بریم دریا

فرزاد با خنده زد پس گردنش و گفت_ای خاک تو سرت که جز ابروریزی چیزی واسه من نداری،دریا ندیده ایی مگه

بهزاد هم خواست بزنه پس گردن فرزاد که پیمان پرید وسط و گفت_باو زود کوفت کنید بریم دیگه

همه بزرگترا با اخم و نگاه ترسناکی به پیمان نگاه کردم

که به شوخی رو به من گفت_واییی دستشویی کجاست

لیدا(خواهر پیمان دختر خاله شیما)_مرض و دستشویی حالونو به هم زدی اه

پیمان با خنده و نیش و باز گفت_اعع محتویاتشو نگفتم که

با خنده داشتم نگاهشون میکردم خواستم تو چاییم شکر بریزم که دیدم خالیه

گفتم_مامان یه چایی خواستما

مامان_تازه که برات ریختم

گیج گفتم_نمیدونم یادم نیس چایی خوردم یا نه

رهی که داشت از پشت سرم رد میشد خم شد و کنار گوشم با خنده گفت_پس چاییت کوو جنا خوردنش؟

تا خواستم برگردم سمتش چشمم میخ روی شد که نشسته بود و با پیمان و فرزاد و بقیه میخندید

پشت گردنم گرم شده بود و همه بدنم خشک شده بود به زور برگزاشتم سمتش و نگاهش کردم هنوزم خیلی بهم

نزدیک بود

نفس نمیکشیدم سخت بود خب اصلا توان کاری نداشتم داشتم خفه میشدم که ترانه جیغ کشید_رها

به زور برگزاشتم و نگاهش کردم که دایی یا علی گفت و بلندم کرد و در حالی که نگران بود گفت_نفس بکش

رهاجان نفس عمیق بکش

چشامو تا جایی که میتونستم باز کرده بودم و مطمئنم صورتم بنفش پررنگ شده بود

بابام سریع کمی آب پاشید به صورتم انگار از یه دنیای دیگه کشیدنم بیرون شروع کردم تند تند نفس کشیدن

کمی بعد همه چی به شکل اولیه اش برگشت و منم با دخترا رفتم تو اتاق تا آماده شم سریع لباسامو عوض کردم

و ارایش کمرنگی رو صورتم نشوندم

چون رنگم حسابی پریده بود

کنی بعد پیاده راه افتادیم سمت دریا

و من ترس عجیبی ته دلم بود

حس میکردم اتفاق بدی تو راهه...

کنار ترانه و زیبا راه میرفتم اما همش حس میکردم یکی پشت سرمه و در حال تعقیب کردنمه...

منم ناخودآگاه هی برمیگشتم طوری که

زیبا گفت_چیزی شده؟

_نه!

مشکوک نگاهم کرد و گفت_باشه!

بعد هم خودش برگشت و پشت سرمون رو خوب نگاه کرد بعد هم دست ترانه رو کشید و شروع کردن درباره ی یه

فیلمی حرف زدن!

منم دویدم سمت بابام و گفتم_بابا من گوشیمو جا گذاشتم میرم بیارمش

قبل از اینکه بابام چیزی بگه پا تند کردم و دویدم

دوست داشتم فقط بدوم حس میکردم یکی داره دنبالم میکنه حواسم فقط به این بود که نیفتم

البته نگاه های مردم رو خوب حس میکردم همونجور که میدویدم زمزمه کردم_حالا انگار دویدن یه دختر حرامه

پام پیچ خورد و افتادم سرمو که بلند کردم دیدم جلو در ویلا نشستم

در حالی که پامو ماساژ میدادم بلند شدمو رفتم تو ویلا

برگشتم در رو ببندم در محکم بسته شد

این اتفاق عجیبی برای من نبود وارد ویلا که شدم ترسیدم

فضا سنگین و نیمه تاریک بود و هال ویلا خیلی بزرگ بود و من تنها بودم!

حق داشتم از تنهایی بترسم صدای نفس کشیدن میومد یکی کنارم با صدای بلند نفس میکشید

با صدای آروم و لرزون گفتم_شما چی از جونم میخواید

کسی توی سرم زمزمه کرد_ما میخوایم تو رو دیوونه کنیم،اخرش هم خودت خودتو میکشی

زمزمه کردم نمیتونید و سریع دویدم سمت اتاق و گوشیمو برداشتم و گذاشتم تو جیبم تا خواستم از اتاق بیرون برم ضربه ایی به شکمم خورد مثل این بود که یکی از داخل بدنت بهت ضربه بزنه یعنی ضربه ی خارجی نبود

خودمم گیج شده بودم تا خواستم در رو باز کنم ضربه ایی به بینیم خورد دستامو گذاشتم رو بینیم و اشکام بی اختیار سرازیر شدن ضربه ی دیگه ایی به استخون بینیم خورد و باعث شد اشکام شدت بگیرن سریع در رو باز کردم و دویدم و از خونه خارج شدم و کل حیاط رو هم در حالی که تعادل نداشتم طی کردم و از ویلا خارج شدم

اروم اروم با استرس راهی که برگشته بودم رو رفتم از ویتربن یه مغازه که به خودم نگاه کردم دیدم صورتم کاملا عادیه و چون ارایش کرده بودم رنگ پریدگی روی صورتم نبود با احساس اینکه کسی پشت سرمه سریع بقیه ی راه رو به سرعت طی کردم و کنار دریا که رسیدم به زور تونستم بقیه رو پیدا کنم کنارشون نشستم ولی ذهنم یه جا دیگه بود

سردرد و سرگیجه گرفتم فهمیدم اتفاق بدی قراره بیفته برا همین با عجله بلند شدم و گفتم_عه مامان اون دوستمه من میرم پیشش سریع کفشامو پوشیدم و اون سردرد و سرگیجه خودمو به صخره ها رسوندم و جایی که تو دید نباشه روی صخره ی کوچیکی نشستم و زل زدم به دریا سرگیجه ی بدی داشتم برای همین چشممو بستم باز هم سهیل بود

رو لبه ی بالکن ایستاده بود و چشاش قرمز بودن و سر و وضع به هم ریخته ایی داشت

یه پیرهن سفید و کراوات سورمه ایی و شلوار مشکی تنش بود ولی بقیه همه مشکی پوشیده بودن

دوتا دختر جیغ میکشیدن و بقیه خانما گریه میکردن و چندتا پسر نگران سعی میکردن ارومش کنن همون موقع یه آقای تقریبا مسنی با چشای سرخ و اشکی همراه پارسا وارد حیاط شدن پارسا تا سهیل رو دید دستاشو گذاشت رو سرش و داد زد_یا حسین ، چیکار میکنی سهیل بیا پایین

سهیل داد زد_اتفاقا منم میخوام پیام پایین

بعدش با صدای لرزون گفت_آخرین خواسته ام اینه که مادرمو ببری از اینجا نمیخوام منو ببینه که چطور میمیرم همون خانمی که خیلی بد داشت گریه میکرد و جیغ میزد گفت_من قربونت بشم پسر مم تو رو خدا نکن عزیزم تو رو

خدااا

پارسا نتوست گریه نکنه زد زیر گریه و گفت_ جووون من بیا پایین ، تو رو خداااا سهیل تو بهترین رفیقمی
نامرد تو داداش نداشتمی بیا پایین جون داداش نکن اینکارو با خودت

به مرز جنون رسیده بودم به زور تونستم چشمامو باز کنم

در حالی که میلرزیدم گریه میکردم و تصاویر جلوی ذهنم رژه میرفتن و بدتر از اون صدای جیغ و گریه هنوز تو
ذهنم بود و نمیدونستم چیکار کنم با صدای بلند زدم زیر گریه

خدارو شکر کسی اطرافم نبود اونقدر گریه کردم که آرومتر شدم اشکامو پاک کردم و بلند شدم و رفتم آب معدنی
خریدم و صورتمو شستم و کمی بعد که مطمئن شدم قرمزی چشم تابلو نیست بی حال و حوصله رفتم و کنار بقیه
نشستم...

اما کمی بعد با شوخی های بچه ها خیلی بهتر شدم و منم با اونا همراه شدم و کلی شوخی کردیم و خندیدیم

تا شب اونجا موندیم و تو راه خونه از خودم پرسیدم

فکر نکنم دیگه اتفاقی بیفته اخه بدتر از این همیشه دیگه

.
.
.
.

حالا بابت اون حرف خیلی پشیمونم چون دنیا تمام تلاش خودش رو کرد تا به من ثابت کنه از این خیلی بدتر هم
هست...

شب بعد از رسیدن به خونه خوابیدم و تا صبح کلی خواب بد دیدم...

تو اووج خواب شیرینم بودم که موبایلم زنگ خورد منم برا اینکه کسی بیدار نشه سریع یه شال انداختم سرم و گوشیمو خفه کردم و رفتم تو باغ و سر جای همیشیگم نشستم به ساعت گوشیم نگاه کردم ۸:۵۳ سریع رفتم تو

بخش تماس ها

" یک تماس از دست رفته از دلسا "

باهش تماس گرفتم و پاهامو تو بغلم جمع کردم و سرمو گذاشتم رو پاهام

دلسا_الووو

_سلام دلسا خوبی؟

دلسا_سلام عزیز دلم ،خوبم تو خوبی؟

_ممنون خوبم به خوبیت،چه خبر؟

دلسا_تو چرا پیدات نیس نمیدونی چه اتفاقی افتاده تو این مدت

_اه جدی؟ چی شده مگه؟

دلسا_نیلو داره خل میشه همش میگه من ریشا هستم اسم ریشا رو هم میخواد تاتو کنه رو دستش

_حتما یه فیلمی سریالی یا رمانی خونده و جوگیر شده

دلسا_نمیدونم شاید، راستی لیلی خیلی سراغتو میگیره ، نیستی چرا؟

_اصلا نت ندارم وقت نکردم هم شارژ بخرم راستش ذهنم درگیره

دلسا_چی شده مگه؟

همه چیز رو براش توضیح دادم

دلسا_اه چه بد

_دلسا من خیلی وقته چیزی رو به خانوادم نمیگم اونا باوم ندارن

دلسا_بیخیال بابا بقیه هم نمیگن، راستی یه چیزی!

_چی

دلسا_نیلو جدیدا درباره جهنم و شاهزاده های ارواح و نمیدونم چی چی و شیطان تحقیق میکنه

دلسا_بین نیلو خیلی یه جوریه اصلا نرمال نیس

_خب اره خیلی خله

دلسا خندید و گفت_نه که تو خل نیستی

_هرهره، کاری نداری؟

دلسا_نه بابا من با توی خل چه کاری باید داشته باشم_نزار به چندتا فشی که تو دلم دارم به تو میدم دایورت کنم

رو عمه ات!

دلسا_زهرمار، خداحافظ

بی حال و خواب الود گفتم_خداحافظ

تا بلند شدم رهای دومی رو دیدم که وایستاده و دست به سینه نگاهم میکنه

چیزی تو وجودم تکون خورد و بیهوو نگاهم عوض شد و با نفرت نگاهش کردم

غمگین نگاهم کرد و گفت_دارم برات سهیل خان

بعدش غیب شد

سرمو تکون دادم و رفتم داخل و تو اشپزخونه نشستم و سرمو گذاشتم رو میز غذاخوری و خوابم برد...

وارد اتاقم شدم که دیدم یه یکی با چادر مشکی نشسته و سرشو گذاشته رو زانوهایش رفتم و دستمو گذاشتم رو شونه اش و گفتم_چی شده؟ تو کی هستی؟

سرشو بلند کرد و خندید اصلا نمیشد تشخیص کنم مرده یا زن صورتش خیلی عجیب بود و اصلا صورتش غیرقابل توصیف بود صورتش پر از چیک و چروک بوز و کلی رنگ قاطی صورتش بود

از ترس جیغ فرابنفشی کشیدم و فرار کردم همش میترسیدم بهم برسه

با خنده دنبالم میدوید و با ترس و جیغ فرار میکردم

با جیغ خفیفی از خواب پریدم و تصویرش از ذهنم پاک نمیشد خوابم انگار واقعی بود درسته خواب بود ولی مطمئن بودم و شک نداشتم که اون جن واقعیه...

همه ی اتفاقاتی که تا اون لحظه برام اتفاق افتاده بودن رو مرور کردم بعدش زیر لب گفتم_خدای من چه بلایی داره سرم میاد

همون روز به مادرم گفتم_مامان من اصلا حال ندارم اینجا بمونم دیگه بریم خونه

البته با مخالفت شدید بقیه مواجه شدم ولی مامانم که تو هر سفری زود خسته میشد قبول کرد و ما همون شب برگشتیم

وقتی وارد اتاقم شدم یه حس عجیبی گرفتم

یکی با صدای دخترونه تو ذهنم گفت_خیلی دلتنگت شده بودیم

لبخندی زدم و گفتم_بیخیال توهم،هیچ جا اتاق ادم نمیشه

همون صدا دوباره گفت_هیچ توهمی در کار نیست

با نیش خندی گفتم_ثابت کنید توهم نیست

لباس هام رو عوض کردم رهی بیرون رفته بود و مامانم خوابیده بود منم رفتم تو آشپزخونه چون وای فای اونجا
بیشتر آنتن میداد

کمد بعد هم بابام اومد تو آشپزخونه

داشتم با دوستم چت میکردم که صدای خندیدن بچه اومد خنده اش رو اصلا دوست نداشتم چون خیلی غیرعادی
بود برای اینکه جلو بابان تابلو نکنم حتی سرمو هم بلند نکردم

یهو بابام گفت_این صدای خنده رو تو هم میشنوی؟

با تعجب گفتم_آره منم میشنوم

تلویزیون رو به روی آشپزخونه بود و رو شبکه خبر بود

گفتم_صدا از کجاست؟

بابام رفت تو اتاقم و کمی بعد برگشت و صدای خنده رو هنوز میشنیدم

بابام_صدا همه جا هست حتی تو اتاق ، وایسا ببینم نکنه از گوشیت داره پخش میشه

صفحه ی چت رو نشونش دادم و گفتم_نه دارم با دوستم چت میکنم

مشکوک همه جا رو نگاهش کرد و رفت

سریع با خودم گفتم_غیرممکنه دونفر همزمان یه توهم بزنن

کمی بعد صدای خنده قطع شد به نیلو و دلسا هم همه چیز رو گفتم و متوجه شدم برای اونا هم اتفاقات عجیبی

پیش میاد

ولی برای من خیلی شدیدتر بود

البته الان که فکر میکنم میبینم اون اتفاقات زیاد هم ترسناک نیستن چون بدتر از اونا رو تجربه کردم !!!

من و لیلی و دلسا و نیلو تو کتابخونه نشسته بودیم که یهو همون سردرد و سرگیجه های شدید اومدن سراغم

باز هم سهیل رو دیدم که با گریه به پارسا میگفت_ همه به خاطر پول تو جیبم باهام بودن

پارسا_ جمع نبند سهیل جان

سهیل_ راست میگم دیگه ندیدی اونم ولم کرد

پارسا سهیل رو بغل کرد و گفت_ بیخیال اون باش سهیل

سهیل_ من نمیتونم بیخیال اون باشم

تکونی خوردم و به خودم اومدم دخترها در جریان همه ی اتفاقات بودن بعد از تعریف کردن چیزهایی که دیدم

خداحافظی کردیم و به خونه برگشتم

تا شب اتفاق خاصی نیفتاد و منم نصف شب بلاخره خوابم برد

وارد اتاقم شدم که دیدم یکی با چادر مشکی نشسته و سرشو گذاشته رو زانوهایش رفتم و دستمو گذاشتم رو شونه

اش و گفتم_ چی شده؟ تو کی هستی؟

سرشو بلند کرد و خندید اصلا نمیشد تشخیص کنم مرده یا زن صورتش خیلی عجیب بود و اصلا صورتش غیرقابل

توصیف بود صورتش پر از چیک و چروک بوز و کلی رنگ قاطی صورتش بود

از ترس جیغ فرابنفشی کشیدم و فرار کردم همش میترسیدم بهم برسه

با خنده دنبالم میدوید و با ترس و جیغ فرار میکردم

با جیغ خفیفی از خواب پریدم و تصویرش از ذهنم پاک نمیشد خوابم انگار واقعی بود درسته خواب بود ولی مطمئن بودم و شک نداشتم که اون جن واقعیه...

همه ی اتفاقاتی که تا اون لحظه برام اتفاق افتاده بودن رو مرور کردم بعدش زیر لب گفتم_خدای من چه بلایی داره سرم میاد

همون روز به مادرم گفتم_مامان من اصلا حال ندارم اینجا بمونم دیگه بریم خونه

البته با مخالفت شدید بقیه مواجه شدم ولی مامانم که تو هر سفری زود خسته میشد قبول کرد و ما همون شب برگشتیم

وقتی وارد اتاقم شدم یه حس عجیبی گرفتم

یکی با صدای دخترونه تو ذهنم گفت_خیلی دلتنگت شده بودیم

لبخندی زدم و گفتم_بیخیال توهم،هیچ جا اتاق ادم نمیشه

همون صدا دوباره گفت_هیچ توهمی در کار نیست

با نیش خندی گفتم_ثابت کنید توهم نیست

.

.

.

لباس هام رو عوض کردم رهی بیرون رفته بود و مامانم خوابیده بود منم رفتم تو آشپزخونه چون وای فای اونجا بیشتر آنتن میداد

کمد بعد هم بابام اومد تو آشپزخونه

داشتم با دوستم چت میکردم که صدای خندیدن بچه اومد خنده اش رو اصلا دوست نداشتم چون خیلی غیرعادی بود برای اینکه جلو بابان تابلو نکنم حتی سرمو هم بلند نکردم

یهو بابام گفت_این صدای خنده رو تو هم میشنوی؟

با تعجب گفتم_آره منم میشنوم

تلویزیون رو به روی آشپزخونه بود و رو شبکه خبر بود

گفتم_صدا از کجاست؟

بابام رفت تو اتاقم و کمی بعد برگشت و صدای خنده رو هنوز میشنیدم

بابام_صدا همه جا هست حتی تو اتاق ، وایسا ببینم نکنه از گوشیت داره پخش میشه

صفحه ی چت رو نشونش دادم و گفتم_نه دارم با دوستم چت میکنم

مشکوک همه جا رو نگاهش کرد و رفت

سریع با خودم گفتم_غیرممکنه دونفر همزمان یه توهم بززن

کمی بعد صدای خنده قطع شد به نیلو و دلسا هم همه چیز رو گفتم و متوجه شدم برای اونا هم اتفاقات عجیبی

پیش میاد

ولی برای من خیلی شدیدتر بود

.

.

.

البته الان که فکر میکنم میبینم اون اتفاقات زیاد هم ترسناک نیستن چون بدتر از اونا رو تجربه کردم !!!

من و لیلی و دلسا و نیلو تو کتابخونه نشستیم بودیم که یهو همون سردرد و سرگیجه های شدید اومدن سراغم

باز هم سهیل رو دیدم که با گریه به پارسا میگفت_ همه به خاطر پول تو جیبیم باهام بودن

پارسا_ جمع نبند سهیل جان

سهیل_ راست میگم دیگه ندیدی اونم ولم کرد

پارسا سهیل رو بغل کرد و گفت_ بیخیال اون باش سهیل

سهیل_ من نمیتونم بیخیال اون باشم

تکونی خوردم و به خودم اومدم دخترا در جریان همه ی اتفاقات بودن

همه چیز رو براشون توضیح دادم و با ناراحتی سرمو گذاشتم رو میز

لیلی_ حالا اون درد کشیده تو چته

_ انگار همه ی اونا به من گذشته

نیلو_ بیخیال بابا رها

یهو خیلی عصبی شدم و گفتم_ به من نگو رها

بعدش با اخم به صندلی تکیه دادم و گفتم_ از این به بعد منو رها صدا نکنید من سهیلم

دلسا گفت_ نه اسم واقعی تو رهاس

با اخم بلند شدم و گفتم_ من سهیلم، سهیل راد

بعدش هم کیفمو برداشتم و از کتابخونه رفتم بیرون

تو راه خونه فقط فکر میکردم چرا اون حرف رو زدم

همه چیزی که بهم گذشت و مرور کردم یه دفعه ایستادم و دستامو گذاشتم رو صورتم و گفتم_وای، من تسخیر
شدم

ضربان قلبم رفت بالا و صدای سهیل پیچید تو گوشم_تم...سه...خ...ی...ر

سریع خودمو به خونه رسوندم حالم اصلا خوش نبود اخه کیه که از تسخیر شدن خوشش بیاد

رفتم تو اتاقمو لباسامو سریع عوض کردم و چهار زانو نشستم رو تخت و سرمو با دستام گرفتم

بازم کلی صدا...از مخاطبانی ناشناس

یکی گفت_از اولشم واضح بود

یکی دیگه گفت_خودش نفهمید

یکی دیگه گفت_هنوز خیلی بچه اس

و آخرین صدا و ترسناکترینی که شنیدم گفت_بهبش رحم نمیکنن ، خیلی بد میبینن

و بعدش سکوت مطلق بود

صدای چیکه ی آب حمومی که تا اتاقم فاصله ی زیادی داشت رو هم میشنیدم صدای تیک تاک ساعت خوب

تمرکز کردم صدای پیچ دو نفر...

به زبون خیلی عجیب و نامفهومی حرف میزدن

شبيه عربی بود ولی وقتی دقت کردم دیدم عربی نیس

نمیشد فهمید اصلا چه زبونی

صدهای عجیبی هم داشتن البته ترسناک نبود بلند شدم رفتم دنبال صدا کل اتاق رو گشتم صدا از همه جا

میومد!!!

انگار اون دونفر همه جا بودن

شاید هم میچرخیدن

کمی بعد صدا قطع شد

رفتم و خوابیدم

به سقف زل زدم

اتاقم خیلی غیرطبیعی بود حضور چندین نفر رو حس میکردم ، چشامو بستم و تمرکز کردم

همشونو میدیدم لباسای سرتا پا مشکی

مثل مجسمه ایستاده بودن ولی صورتاشون معلوم نبود

هیچ ترسی نداشتم

فقط دلشوره و نگرانی داشتم

به خودم گفتم به درک که اینا اینجان تسخیر شدی ، میدونی یعنی چی

گوشیم زنگ خورد

لیلی بود

نمیدونستم جواب بدم یا نه

تماس قطع شد

یه اس از لیلی برام اومد

اون حرفات چی بود رها واقعا نگرانم کردی تو رو خدا جواب بده تو میدونی که مثل خواهرم دوستت دارم خواهش

میکنم جواب بده

خواستم زیر لب زمزمه کنم_اِخه من چی بگم

ولی متوجه شدم صدام درنمیاد

گوشی رو انداختم کنار و سعی کردم حرف بزنم

به زور دهنمو باز میکردم ولی صدایی نبود

با ترس و استرس سعی داشتم یه کلمه که نه حداقل یه حرف بگم!

ولی نمیشد

ترس و استرس داشت دیوونه ام میکرد خیلی بد بود

از ترسم خیلی بد زدم زیر گریه از هر چشمم دو سه تا اشک همزمان میچکیدن و این برای منی که از گریه کردن

بدم میومد اصلا خوب نبود

فقط فکر میکردم که نکنه خوب نشم!

از جام بلند شدم و شروع کردم قدم زدن تو اتاق هم گریه میکردم و هم میخواستم حرف بزنم رد ناخنم روی کف

دستم مونده بود چون از ترس و اضطراب ناخنمو به کف دستم فشار میدادم

چشام سیاهی رفت سریع پریدم تو سرویس بهداشتی و صورتمو شستم و تا حالم بهتر شه نفس عمیقی کشیدم و

رفتم تو آشپزخونه یه لیوان آب خوردم

کمی بعد حالم بهتر شد و من تونستم با تلاش فراوان حرف بزنم

مثل بچه ایی که تازه حرف زدن یاد گرفته بود هی یه چیزی میگفتم

اشک شوق تو چشام جمع شده

یهو به ذهنم رسید که رسیدم زیر خط بدبختی!!!

رفتم تو اتاقم و بعد از چندساعتی بلاخره تونستم بخوابم

صبح با حال خیلی بدی بیدار شدم ، روی تختم دراز کشیده و بودم و حسش نبود بلند شم

چشامو بستم و ریلکسیشن کردم و بعدش سفر ذهنی انجام دادم و وارد جنگل سیاه شدم

دوباره همون درخت سریع دستمو دراز کردم تا لمسش کنم اما باز هم دستم کشیده شد

زمزمه کردم_شین؟!؟

آروم گفتم_خودمم

اخمی کردم و دستمو کشیدم یکباره ترسیدم شروع کردم به دویدن شین هم دنبال من بود تکیه دادم به
یه درخت و چشامو بستم...

دستمو کشید

_چی از جونم میخوای

شین_دیگه اینجا نیا

ترسم یهو غیب شد با لجبازی گفتم_من از تو نمیترسم در ضمن هر جا دوست داشته باشم میرم

پوزخندی زد و گفت_الان مثلا خیلی شجاعی

خیره شدم به چشای خاکستریش

چند قدم جلو رفتم و خیلی نزدیک بهش ایستادم و گفتم_شجاع باشم یا نباشم به خودم مربوطه ، دفعه ی دیگه
سر راه من سبز نشو نزار کلاهمون بره تو هم من با هیچ بنی بشری هم شوخی ندارم چه برسه به یه جن

بعدش چشامو باز کردم و زمزمه کردم_عجب جن مزخرفیه

زمزمه ی شین تو ذهنم رو شنیدم که گفت_بابت این حرفات پشیمون میشی

بی حوصله گفتم_زر نزن باو

بعدش به جواب خودم اروم و بی حال خندیدم و به فش ها و حرفای بی ادبانه ی شین اهمیتی ندادم

اروم زمزمه کردم_اخه جن هم اینقدر بی ادب

بعد از صبحونه رفتم کتابخونه دخترا اونجا بودن خیلی ریلکس نشستیم و سلام کردم
همه بد نگاهم کردن شونه امو بالا انداختم و گفتم_ به جون شماها حرفای دیروز دست خودم نبود

دلسا_ یعنی چی اونوقت

نفسمو با صدا بیرون دادمو گفتم_ من تسخیر شدم

همه با تعجب نگاهم کردن

لیلی_ یعنی چی سهیل تسخیرت کرده؟

_اره، البته اون یه روحه ها

دلسا_ دقیقا چه خاطره هایی اومدن تو ذهنت

همه چی رو دوباره گفتم که نیلو گفت

نیلو_ حتما یه هدفی داشته

لیلی_ نه نه وایسا، یعنی بهش خیانت شده

دلسا_ اره دیگه حتما عشقش بهش خیانت کرده

عشق ، خیانت ....

این کلمات تو ذهنم پیچیدن

باز هم سردرد و سرگیجه های شدید

دستامو رو سرم نگه داشتم

سهیل و یه دختر با خنده در حال خرید کردن تو یه مغازه بودن

یه دختری جلو روی سهیل ایستاده بود و با خنده هی یه پیرهن میگرفت جلوی سهیل ، سهیل هم با خنده هی

سرشو به معنی "نه" تکون میداد

بعدش مستقیم یه خاطره ی دیگه اومد تو سرم

سهیل و پارسا یه جا بودن از فضای مکان میشد فهمید که شرکته!

پارسا و سهیل داشتن حرف میزدن و شوخی میکردن که یهو یه دختری خودشو انداخت تو بغل سهیل

سهیل با خنده و تعجب اول به دختره بعد به پارسا نگاه کرد پارسا هم با خنده دستشو گذاشت رو دهنش و با

دست دیگه اش علامت لایک رو گرفت سمت سهیل

تکون بدی خوردم و از جام پریدم

لیلی با ترس گفت_واای چت شد؟

همه چی رو گفتم که دلسا گفت_همینه دیگه حتما دختره ولش کرده

_نمیدونم ، دختره خیلی خوشگل بود منم عاشقش شدم

لیلی با خنده گفت_سهیل نشنوه!!!

نیلو_حالا دختره چه شکلیه؟

_موهاش عسلیه پوستش هم گندمیه چشاش قهوه ای هستن و بینی قلمی داره و لبای غنچه ایی

لیلی با خنده گفت_واییییی عجب جیگریههه

نیلو با تعجب گفت_وای رها این که ریشاس

_چی؟ ریشا؟

نیلو گفت_دوست نداشتم بگم ولی منم مثل تو تسخیر شدم ، تسخیر شده ی ریشا

لیلی_حتما میخوان کاملا تسخیرتون کنن که تو این دنیا با هم باشن

_اگه اینطور بود سهیل میرفت سمت یه پسر نمیومد سمت منی که دخترم!

دلسا_مگه سهیلو ندیدی که میخواست خودکشی کنه؟

_چرا دیدم

نیلو_ اصلا چرا باید خودکشی کنه

لیلی_ شاید اونم درگیر ماورا بود

_آره ببینید ممکنه رازی از ماورا رو گفته باشه و مجبورش کردن خودکشی کنه

دلسا_ شایدم خودکشی نکرده و اونا کشتنش

همه ساکت شدیم

نیلو_ گفت_اره احتمالش زیاده

_شاید واقعا اونا کشته باشنش و کسی نمیدونه جسدش کجاست و الان تسخیرم کرده تا جسدشو پیدا کنیم و

روحش به آرامش برسه

لیلی_اره احتمال این بیشتره

نیلو_و اگه اینطوره یعنی ریشا بعد از مرگ عشقش خودشو کشته

_تو مطمئنی ریشا خودکشی کرده

نیلو سرشو تکون داد که لیلی گفت_ولی اون از کجا مطمئن بود که سهیل کشته شده و زنده نیست

دلسا_حتما اونم مثل سهیل درگیر ماورا بوده در این صورت حتما میفهمه

_داستان داره جنایی میشه هااا

نیلو خندید و گفت_اره حالا هم پاشید بریم که ظهر شد

تا خونه رو پیاده رفتیم، بعد از نهار کمی که خوردم به اتاقم رفتم

اصلا انگار اتاق من نبود هزارتا چشم هم نگاهم میکردن

تصمیم گرفتم مدیتیشن کنم...بعد از مدیتیشن رفتم و کلی تحقیق کردم بعدش هم دراز کشیدم و شروع کردم به فکر کردن

شین یعنی بد خب این که معلومه بده

خود درگیریم گل کرد و به خودم گفتم_از کجاا.....از قیافه اش...قبلا که ظاهر بین نبودی....این یه مورد فرق داره بابا جنه سیاهه با اون چشای خاکستریش شبیه شیطانیه اصلا انگار مربوط به برزخه...خب شاید هم نباشه...نه نه وایسا یه چیزی فهمیدم...چی...بی شک شین فرمانده ی شیطانیه

...اونوقت چطور به این نتیجه رسیدی....اون تو جنگل سیاهه جنگل سیاه هم حتما باید متعلق به شیطان باشه.....اره رنک ها رو یادمه *راجا* *تاما* *ساتوا....خب وایسا فکر کنم

ساتوا:رنک های روشنی مثل سفید،زرد،آبی آسمونی،... انرژی های مثبتی به اسم ساتوا رو جذب میکنن که همراه با اونا شادی و اتفاقات و خوب و غیره پیش میان.

راجا:رنک های تقریبا تیره ایی مثل سبز لجنی،زرشکی،قرمز پررنگ،... انرژی های منفی به اسم راجا رو جذب میکنن که همراه اونا شخص اتفاقات بد ناراحتی و غیره رو دریافت میکنه.

تامنا:رنک های تیره مثل قهوه ایی سوخته،ذغالی و مشکی و ... انرژی های منفی رو جذب میکنن و اتفاقات بد تر و شدیدتر از راجا رو به ارمغان میارن.

شروع کردم به جستجو کردن توی ذهنم

خب معنی اسمش رو هم گفتم، اسمش مخفف اسم شیطان و خب منو هم یه جورایی تهدید کرد!!!... کاملاً درسته
لبخنــــدی زدم و سریع سفرذهنی انجام دادم و رفتم توی جنگل بدون یه ثانیه صبر دستمو گذاشتم رو
تنه ی آسمون بالای درخت کم کم رنگ تغییر داد و شروع کرد به سفید شدن...

یهو دستم کشیده شد و شین محکم منو هل داد و گفت_ داشتی چه غلطی میکردی

بی توجه به شین زل زدم به آسمون که، داشت دوباره به حالت عادی برمیگشت و سیاه میشد شین پوز خندی زد و
دستمو گرفت و کمک کرد و ایسم بعدش یهو محکم دستمو کشید داشتم سرگیجه میگرفتم با سرعت خیلی زیاد
میدوید طوری که نمیتونستم چیزی رو واضح ببینم ایستادیم یه جا ولی هنوزم تو جنگل سیاه بودیم

شین_ من میدونم تو سهیلی اینقدر تو کارهام دخالت نکن

_ هه تو فرمانده ی شیطانی!

شین_ آره هستم

با تعجب نگاهش کردم و گفتم_ پس اعتراف میکنی که هستی

شین_ اعتراف نیس که ، خودتم میدونستی!

سریع گفتم_ و تو برا چی اومدی سمت نیلو! حتما میخوای کاری کنی که روحشو به شیطان بفروشه!

هلم داد و گفت_ این دیگه به تو ربطی نداره بکش کنار که اصلاً باهات شوخی ندارم

_ مگه من باهات شوخی دارم ، اصلاً همین جا بمون و ایسا ببین چیکار میکنم

سریع چشمامو باز کردم و همه زنگ زدم به نیلو و همه چیو لو دادم و دوباره بعد از ریلکسیشن سفر ذهنی کردم
و برگشتم به همونجایی که بودیم

تا رسیدم چشمم خورد به قیافه ی برزخی شین

شین با عصبانیت دستمو کشید و گفت_ نشونت میدم

بعدش دوباره دستمو کشید چشمو بستم تا سرگیجه نگیرم پیش یه درخت و یه دریاچه ی سیاه ایستاد از محیط
سرسبز اطراف معلوم بود از جنگل سیاه خارج شدیم یهو خیلی غمگین شد رفت و نشست کنار دریاچه و به
درخت تکیه داد

نفس عمیقی کشیدم اولین بارم بود شین رو اینطور میدیم رفتیم و کنارش نشستیم و گفتم_چی شده شین چرا
ناراحتی

به دریاچه نگاه کرد و گفت_عشقم تو این دریاچه غرق شد

گفتم_مگه جن هم غرق میشه؟اصلا چرا نکشیدینش بیرون

گفت_این دریاچه طلسمه مگه نمیبینی سیاهه

نفسمو با صدا بیرون دادمو گفتم_خب شاید قسمت بوده

عصبی ایستاد و گفت_یعنی اگه الان من هلت بدم تو دریاچه و بمیری قسمتت بود

_آره اگه بمیرم یعنی قسمتت بوده دیگه

یهو خیلی محکم هلم داد سعی کردم مقاومت کنم ولی دو قدم عقب رفتم قدم اول رو زمین گذاشتم اما قدم دوم نه
زیر پام خالی شد و افتادم تو دریاچه دستمو سمتش دراز کردم و گفتم_شیمن کمک کن

اما اون با خنده فقط به غرق شدن من نگاه میکرد

دریاچه انگار یه نیرویی داشت انگار یکی منو میکشید پایین هیچ کاری از دستم برنمیومد فقط فکر کردم چقدر
زود دارم میمیرم حتما فک میکنن رفتم تو کما که نفس میکشم و بلند نمیشم چشمو بستم و خودمو سپردم به
خدا

یهو یکی محکم منو گرفت و با سرعت شروع کرد به کشیدن وقتی به خودم اومدم که دیدم بین ابرهام و با
تعجب به کسی که دستمو میکشید نگاه کردم وایییی بال داشت نکنه فرشته اس با تعجب نگاهش میکردم و
لبخند گل و گشادی رو لبم بود نگاهی هم به قیافه ی متعجب و عصبی و پر حرص شین انداختم و زدم زیر خنده
جناب فرشته منو برد یه جای دیگه و اروم گذاشت روی زمین و گفت_چرا اینجایی

دستامو زدم به کمرم و گفتم_به تو چه

اخمی کرد و گفت_مودب باش

خندیدم و گفتم_سعی خودمو میکنم اسمت چــــیه

خیلی جــــدی گفت_من نمیتونم چیزی از خودم بگم

_اه بگو دیگه لوس نشو بابا من که غریبه نیستم

بد نگاهم کرد که سریع گفتم_اگه بودم نمیومدی کمک

چپ چپ نگاهم کرد و گفت_چشاتو باز کن و برگرد به اتاقت

منم چیزی نگفتم و با هیجان چشامو باز کردم اما همون لحظه چشم خورد به کسی که برگشته بود

رها خیلی غمگین نگاهم کردم خندیدم و گفتم_تو رهایی من سهیل جالبه نه

خودمو انداختم رو تخت و چشامو بستم کمی بعد به خودم اومدم و گفتم_اه لعنتی باز سهیل از طرف من

حرف زد

نفسمو فوت کردم و دست به سینه به سقف زل زدم

*زندگی من خیلی سخت بود و هر روز سخت تر میشد طوری که سختیای دیروز واسه امروزم چیزی نیستن همیشه از خودم میپرسم واقعا چرا باید این بلاها باید سر من بیان ، مطمئنم که توهم نیستن ولی چرا من؟ واقعا چرا باید این بلاها سر من بیان ، من همیشه به ماورا اعتقاد داشتم اصلا چرا باید از بدو زندگی قاطی ماورا باشم ؟ چرا باید اینقدر با بقیه فرق داشته باشم ، من برای خیلیا علامت سوالم و بدتر از همه برای خودم...! اتفاقی برام افتاد که بعد از تموم شدنشون باورم نمیشد واقعی بودن حتی الان که دارم این حرفا رو تایپ میکنم مطمئنم در آینده هم اتفاقات عجیبتری برام میفتن ، البته من مجبور شدم حدود ۷۰٪ اتفاقات رو سانسور کنم چون چیزهایی هستن که منطق و عقل انسان رد میکنه!

چیزهای عجیبی که هیچوقت نمیتونم بگم چون فکر میکنم من دیوونه ام ، به نظر من دیوونه ها اگه همه چیز رو
نمیدونستن دیوونه نمیشنند (:)

روزها میگذشتن و من هر روز بیشتر تسخیر میشدم مثلا بدون اینکه بخوام کسی رو میزدم! بدون اینکه بخوام
اسم کسی رو صدا میزدم و حتی پیش میومدم ناخواسته رفیقامو به مرگ تهدید کنم و حتی پیش اومده بود بعد
از یه شروع دعوی بد با دلسا بگم (رها میمیره به خدا میمیره شما هم میمیرید "با خنده هم در اخر گفتم" همتون
میمیرید)

دیگه واقعا از خودم و از سهیل میترسیدم و تصمیم به خودکشی داشتم!

با اشک برای دلسا تایپ کردم_دلسا من واقعا خسته شدم دیگه بسه! اخرش که من میمیرم دیر یا زودش فرق
نداره!

دلسا_رها تو رو خدا کاری نکنیا جون عزیزت قسمت میدم

دلسا خیلی برای من عزیز بود اما نمیتونستم حرفشو گوش کنم دیگه خسته شده بودم و همش چندین صدا تو
گوشم میپیچید که منو به خودکشی تشویق میکردن

بی سر و صدا وارد آشپزخونه شدم و همه ی قرص ها رو برداشتم حتی تاریخ مصرف گذشته ها رو

یه لیوان گذاشتم جلوم و قرص برداشتم

آخرین پیام دلسا اومد روی صفحه ی موبایلم

"منم خسته ام رفیق ، بکشی میکشم"

پشیمون شده بودم و میخواستم قرص رو بردارم که یهو همه بدنم سفت شد روحم تقلا میکرد برای تکون دادن جسمم اما بی فایده بود با اشک و وحشت نظاره گر خودم بودم که کنترلم دست من نبود با وحشت به دستام نگاه میکردم و قرص هایی که تو لیوان میفتادن رو میشمردم

۱

۲

۳

۴

۵

۶

۷

۸

...

۶۷

۶۸

آب ریختم رو قرصا و همه رو توی آب حل کردم و آب بد مزه رو خوردم از بس بد مزه بود کل بدنم لرزید و لیوان از دستم افتاد با حال بدی دراز کشیدم و یکی از روسری هام رو مچاله کردم و جلو دهنم نگه داشتم ، چندبار آب بالا آوردم و بعدش هم چیزی نفهمیدم

صبح با خستگی هوشیار شدم ، هنوز چشمامو باز نکرده بودم که یاد اتفاق دیشب افتادم و نالیدم_من لعنتی چرا نمیمرم

روی شکمم دراز کشیدم و صورتمو گذاشتم رو بالش و زمزمه کردم_خدایا خسته ام تحمل ندارم بس نیس؟

جواب خودمو دادم و گفتم_خدا بس کنه؟ خواست خود نفهمت بود که! با بغض جواب خودمو دادم و گفتم_من که نمیدونستم اینجور میشه ادم که خودش خودشو پرت نمیکنه تو چاه مشکلات!!!

با خشم به خودم گفتم_نیازی به مظلوم نمایی نیس خودتم میدونی تقصیر خودته

با ناراحتی گفتم_حالا چیکار کنم!

_بهترین راهش اینه اجازه ندی سهیل وارد ذهنت بشه!

به خودم گفتم_همه ی سعیمو میکنم دیگه خرابکاری بسه

روی تختم چهار زانو رو به پنجره نشستم و پنجره رو باز کردم و گفتم_از این به بعد من میشم یه رهای دیگه...سرد...مغرور...دلم به حال کسی نمیسوزه...و جدی...از این به بعد هم هر روز مدیتیشن یا ریلکسیشن و

روح فکنی رو تمرین میدم

"و همون هم شد

سهیل رو تو ذهنم کشتم (:

تمریناتمو خوب انجام دادم

و شدم یه دختر سرد مغرور و بی احساس (البته مغرور نه برای دوستانم)

اما مشکلات زندگی من اینجا تموم نشدن!

زندگی من آرام گرفت اما آرامشی که پیدا کردم همیشگی نبود و یکهو مشکلات بدتری روی سرم فرود اومدن و من با همه ی توانم مجبور شدم به جنگیدن تا زانو نزنم...چون خوب فهمیده بودم هیچکس به هیچکس رحم نمیکنه"

با دوست مجازیم " هاله " چت میکردم که پرسید

خب سهیل شد؟

لبخندی زدم و تاییپ کردم_سهیل دیگه تو ذهن و دنیای من جایی نداره

هاله_عجب زندگی داشتی

تاییپ کردم و گفتم_خیلی پوست کلفتم نه "و چند تا ایموجی خنده گذاشتم"

هاله_آره بابا من بودم طاقت نمیوردم

کمی بعد با هاله خدا حافظی کردم

و شروع کردم به حرف زدن با خودم و گفتم_

این قسمت از زندگی من تموم شد

خدا قسمت بعدی رو به خیر کنه...

.
.
.

فاطمه کرملاجعب

این رمان رمان اختصاصی سایت و انجمن رمان های عاشقانه میباشد و تمامی حقوق این اثر برای رمانهای عاشقانه محفوظ میباشد .

برای دریافت رمانهای بیشتر به سایت رمان های عاشقانه مراجعه کنید .

www.romankade.com